

Sneglen og rosenhækken

Rundt om haven var et gærde af nøddebuske, og udenfor var mark og eng med køer og får, men midt i haven stod en blomstrende rosenhæk, under den sad en snegl, den havde meget i sig, den havde sig selv.

"Vent til min tid kommer!" sagde den, "jeg skal udrette noget mere, end at sætte roser, end at bære nødder, eller give mælk, som køer og får!"

"Jeg venter grumme meget af den!" sagde rosenhækken. "Tør jeg spørge, når kommer det?"

"Jeg giver mig tid!" sagde sneglen. "De har nu så meget hastværk! det spænder ikke forventningerne!"

Næste år lå sneglen omtrent på samme sted i solskinet under rosentræet, der satte knop og udfoldede roser, altid friske, altid nye. Og sneglen krøb halvt frem, strakte ud følehornene, og tog dem til sig igen.

"Alt ser ud, som i fjor! der er ingen fremgang sket; rosentræet bliver ved roserne, videre kommer det ikke!"

Sommeren gik, efteråret gik, rosentræet havde stadig blomster og knopper lige til sneen faldt, vejret blev råt og vådt, rosentræet bøjede sig mod jorden, sneglen krøb i jorden.

Nu begyndte et nyt år, og roserne kom frem, og sneglen kom frem.

"Nu er De en gammel rosenstok!" sagde den. "De må snart se at gå ud. De har givet verden alt, hvad De har haft i Dem; om det betød noget, er et spørgsmål, jeg ikke havde tid at tænke over; men det er da tydeligt, De har ikke gjort det mindste for Deres indre udvikling, der var ellers kommet noget andet frem af Dem. Kan De forsvare det? De går nu snart op i bare pind! Kan De forstå, hvad jeg siger?"

"De forskrækker mig!" sagde rosenhækken. "Det har jeg aldrig tænkt over!"

"Nej, De har nok aldrig givet Dem meget af med at tænke! har De nogensinde gjort rede for Dem selv, hvorfor De blomstrede, og hvorledes det gik til med at blomstre. Hvorledes og ikke anderledes!"

"Nej!" sagde rosenhækken. "Jeg blomstrede i glæde, for jeg kunne ikke andet. Solen var så varm, luften så forfriskende, jeg drak den klare dug, og den stærke regn; jeg åndede, jeg levede! Der kom fra jorden en kraft op i mig, der kom en kraft fra oven, jeg fornåm en lykke, altid ny, altid stor, og derfor måtte jeg altid

blomstre; det var mit liv, jeg kunne ikke andet!"

"De har ført et meget mageligt liv!" sagde sneglen.

"Tilvisse! Alt blev givet mig!" sagde rosenhækken; "men Dem blev endnu mere givet! De er en af disse tænkende, dybsindige naturer, en af de højt begavede, der vil forbavse verden!"

"Det har jeg aldeles ikke i sinde!" sagde sneglen. "Verden kommer ikke mig ved! hvad har jeg med verden at gøre? jeg har nok med mig selv og nok i mig selv!"

"Men skal vi ikke alle her på jorden give vor bedste del til de andre! bringe hvad vi kan?! ja, jeg har kun givet roser! ? men De? De, som fik så meget, hvad gav De verden? Hvad giver De den?"

"Hvad jeg gav? Hvad jeg giver? jeg spytter af den! den dur ikke! den kommer ikke mig ved. Sæt De roser, De kan ikke drive det videre! lad hasselbusken bære nødder! lad køer og får give mælk; de har hver deres publikum, jeg har mit i mig selv! jeg går ind i mig selv, og der bliver jeg. Verden kommer ikke mig ved!"

Og så gik sneglen ind i sit hus og kittede det til.

"Det er så sørgeligt!" sagde rosentræet. "Jeg kan med bedste vilje ikke krybe ind, jeg må altid springe ud, springe ud i roser. Bladene falder af, de flyver hen i vinden! dog en af roserne så jeg blive lagt i husmoderens salmebog, en af mine roser fik plads ved en ung, dejlig piges bryst og en blev kysset af en barnemund i livsalig glæde. Det gjorde mig så vel, det var en sand velsignelse. Det er min erindring, mit liv!"

Og rosentræet blomstrede i uskyldighed, og sneglen dvaskede i sit hus, verden kom ikke ham ved.

Og åringer gik.

Sneglen var jord i jorden, rosentræet var jord i jorden; også erindringsrosen i salmebogen var vejret hen, - men i haven blomstrede nye rosenhække, i haven voksede nye snegle; de krøb ind i deres hus, spyttede, ? verden kom ikke dem ved.

Skal vi læse historien om forfra igen? ? Den bliver ikke anderledes.

* * *